

mod Lovforslaget, have afgivet en Falliterklæring, siger jeg: Nej, Falliterklæringen kommer ikke fra dem, der ere Modstandere af Lovforslaget, den kommer fra det Samfund, i hvilket den højtærede Justitsminister har at vaage over Borgernes Sikkerhed. Saa længe man har de før omtalte Modsatninger i Samfundet, saa længe vil man forgæves stræbe efter at blive Bølleuæsen og Ufred kvit. Ingen Lov i Verden, hvad enten den anvender Prygl eller nogen anden Form for Straf, vil kunne udrydde disse Ting, saa længe Modsatningerne findes i den Grad som nu. Vi kunne søge at mildne disse Modsatninger og ogsaa lade Straffen ramme paa en saadan Maade, at den i nogen Grad kan lære de Individuer, der forsynde sig, at finde paa en bedre Anvendelse af deres Tid.

Af de af mig fremførte Grunde vil det være klart, at jeg ikke kan være en Ven af dette Lovforslag, uagtet det indeholder visse Bestemmelser, hvis humane Karakter ikke kan nægtes, men som kun staa saa meget grellere over for de mindre humane Bestemmelser.

Jeg vil endnu kun omtale et enkelt Punkt, som forekommer mig ret mærkeligt, nemlig Paragraffen, der vil dømme Folk til Afholdenhed. Jeg gad vide, hvordan i Alverden man vil bære sig ad dermed. Man kan sige til et Menneske: Du bliver straffet, hvis du drikker, og man kan derved sikkert gøre ham til en ganske god Hykler, lære ham at drikke i Smug, men man kan ikke derved lære ham at være afholdende. Man kan ikke diktere Folk Afholdenhed saa lidt som noget andet, men man kan lære dem det, opdrage dem til det. Man kan sige til den, som har en Tendens til at slaa løs, naar han er beruset: Hvis du atter bliver fuld og slaar fra dig og over Vold, vil du blive straffet og tillige for det, som du første Gang begik, men man skal ikke dømme Folk til Afholdenhed. Beruselse skal ikke være nogen Undskyldning, thi hvis man ved, at man bliver vild og gal, naar man drikker sig fuld, maa man vide, at Straffen følger efter og man maa bære Følgerne. Jeg mener, at Straffen skal være lige, enten den vedkommende har været ædru eller beruset, men at dømme Folk til Afholdenhed, anser jeg for ganske umuligt, og det er sikkert af den Slags Bestemmelser, som i Praksis aldrig ville kunne faa Betydning. Det er jo imidlertid kun en ringe Del af Lovforslaget, som det foreligger, men jeg antager, at hvis vi

ikke tage baade § 2 og § 3 med, har intet af det øvrige Udsigt til at blive gennemført.

Man siger, at det jo ikke er for den første Forbrydelse, man straffer paa denne Maade, men først for anden Gang begaaet Forbrydelse. Jeg gentager, at det er Princippet, vi diskutere: Skulle vi forlade de humane Principper, der ere byggede op gennem mange Aaringer, og som vi altid have troet være uangribelige, og gaa over til at indføre et inhumant Princip i Lovgivningen? Jeg vil ikke være med dertil og mit Parti heller ikke. Jeg tror at turde sige paa mit Partis Vegne, at ingen af os er i Tvivl om, hvorledes vor Afstemning skal være, det bliver de Herrers Sag, baade af Højre og Venstre, at finde deres Standpunkt.

Jeg skulde ønske til Slut, at dette Lovforslags endelige Skæbne maatte blive, efter at det ganske vist har været til 1ste Behandling i det danske Folketing, at længere kom det ikke.

L. Pedersen: Det, som jeg har bedt om Ordet for at udtale her i Dag, er hovedsagelig udtalt af det ærede Medlem for Assens (Berntsen). Jeg vil nedlægge en Protest mod, at man søger at influere paa andre Medlemmers Afstemning ved at true dem med en Henviisning til, hvad der vil vederfares dem, naar de komme ud til deres Vælgere. Jeg har nogen Erfaring om, hvorledes Stemningen ude i Landet er, og jeg drister mig til at sige, at saadant noget som de $\frac{3}{4}$ af Landets Vælgere ere stemte for denne Lovs Gennemførelse, om ikke absolut i den Form, hvori den foreligger, saa dog Hovedpunktet i den: § 2. Man har opgivet Troen paa, at man med de nuværende Straffebestemmelser skal kunne opnaa noget alvorligt i Retning af Beskyttelse for de svage mod Voldsmænd. Derfor er det, man rundt om i Landet ser hen til en ny Ordning, der dog muligvis kunde yde lidt bedre Beskyttelse end den, man nu har. Det kan ikke nytte, at den sidste ærede Taler taler aldrig saa højt og poetisk om Forholdene, og om hvorledes Bøllerne blive til, og al den Slags. Det kan godt være, han har Ret i alt, hvad han der ytrede. Men det er ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er Beskyttelse for de svage. og i den Henseende har han ikke anført en eneste Tøddel, der rokker ved min Overbevisning, at naar det, man hidtil har anvendt som Beskyttelsesmiddel ikke slaar til, maa man prøve noget nyt. Kunne de